

Ta bolan ta zdravega nese

Nekoč sta se v hosti srečala medved in lisica. Se ustavita, se pogovarjata, pa pravi medved: »Joj, kako sem lačen!«

»Jaz tudi,« pravi lisica. »Tudi jaz sem lačna, vsa sestradana. Ampak – danes vem, kje bi se našlo kaj za v usta.«

»Reci! Reci! Kje?«

»Doli v vasi! Tam imajo ohcet! Ti ne veš, kaj vse imajo tam!«

»Ah,« pravi medved. »Pusti ti-sto. Tam je polno ljudi. Tam ni za naju!«

»Čakaj! Se bova že znašla! Kar pojdi z menoj! Nekaj že najdeva!«

In gresta v vas. Počasi, tiho, prideta do prve hiše in gledata skozi okno. Notri so imeli ohcet, vese-lje čez in čez, vsega je bilo preveč, vsega polne mize. No, gledata, li-sica se oblizuje, medved pa ves v skrbeh: »Vidiš,« pravi, »tu je polno ljudi. Kako naj prideva noter? To ne bo šlo, če ti rečem, da ne!«

»Nehaj! Jaz že vem! Ti boš šel v štalo in boš ugriznil bika v bedro. Bik bo zamukal, krave za njim, vsi bodo tekli pogledat, jaz pa hitro v hišo. Poberem pečenko, potico, klobase, vse, kar hočeš, in ti prinese-m sem za hišo. Potem bova pa jedla!«

»Dobro,« pravi medved,
»pa grem.«

In gre v hlev in ugrizne bika v bedro. Bik je zatulil, krave za njim, ljudje pa hitro: »Kaj je to? Kaj je to? Vam muka vsa živina!«

Vsi so stekli iz hiše. In so našli medveda in udarili po njem, so ga tolkli in kričali, lisica pa v hišo. Si je vzela meso in potico, tako je jedla, da je pozabila pobegniti. Ko je zaslišala, da se vračajo, je skočila v kuhinjo, potem pa tam med lonci hitro ven. Na koncu je zagledala še ješprenj za mlade pajske, tisto si je stresla na glavo in je šla k medvedu. Pride medved ves potolčen, ves krvav. »Joj, kako sem bil tepen. Kako sem bil tepen tam spodaj v štali,« pravi. Lisica pa: »Kaj ti! Mene poglej! Ajej, ajej, na glavi mi kar možgani ven gledajo! Aaa, še hoditi ne morem ...«

Tako je stokala, da se je medved zbal zanjo.

»No«, je rekel, »ale, pa pridi na moj hrbet, te bom nesel štoporamo. Daj, te bom nesel, ko vidim, da si reva.« In jo je vzel na hrbet in sta šla počasi gor v breg. Ona, vsa zadovoljna, pa je začela: »Ta bolan ta zdravega nese, ta bolan ta zdravega nese ...«

»Ti, lisica, kaj si rekla?« »Ah, nič, nič. Ble-

dem. Malo se mi blede. Kaj ne vidiš, da so vsi možgani zunaj?«

Malo je počakala, potem pa spet: »Ta bolan ta zdravega nese, ta bolan ta zdravega nese ...« Se je delala norca iz medveda, čeprav je bil ves bolan.

